

YALNIZLIK TÜRKÜSÜ

FATMA
TUTAK

Yalnızsın biliyorum...

Yalnız geldin dünyaya, yalnız yaşadın;
yine yalnız gideceksin âlemi bekâya...

Annenin karnında başka bir âlemde idin; o
daracık uçsuz bucaksız yerin tek hâkimi, kralı
idin... Dilediğince yaşar, yalnızlığınla rahatça hem
dem olabilirdin.

Gün geldi ayrıldın oradan istemeyerek.
Zira belli bir müddet idi misafirlik ve göçülecekti
el mahkûm. Dar-ı dünyaya ilk defa açınca gözlerini
irkildin, şaşırdın, ağladın. Sıcacıktı orası tam da
senin yaşayabileceğin şekilde ayarlanmıştı
sıcaklığı. Bu soğuk küreye düşünce ilk kez üşüdün,
çenen titredi de anneciğinin seni sardığı örtü ten
örtüsü kadar ısıtamadı canını. Orada kapalı idi
gözün fakat gönül gözüyle görülmedik yer
bırakmazdın. Bambaşka yörelerde bambaşka
maceralara atılırdın da yaşadıklarını kimseye
söyleme ihtiyacı duymazdın. Zaten kim vardı ki
senden ve sessiz, harfsiz, sözsüz konuştuğun
yaratandan başka.

Annenle tanıştın...

O sana hiç de yabancı gelmedi. Keyifle
gülümsedin yüzüne, çekinmeden bıraktın kollarına
kendini. Fakat başından beri biri daha vardı
yanınızda bir karaltı; tam seçemiyordu gözlerin
ama hissediyordun. Baba diyorlardı ona; aslında o
olmasa da olurdu senin için, bütün dünyanın annendi
ne de olsa. Fakat o ısrarla kalmaya devam etti.
Kendini kabul ettirdi. Acemice tutuyordu seni
incitmekten çekiniyordu sanki. Fakat heyecanı
gözlerinden okunuyordu; sana olan sevgisi ve
hayranlığı da görüyordun o gözlerde hayal meyal.
Kanın ısındı sonra “iyi biri” dedin, “zararı yok,
kalsın bizimle.”

Gün geçtikçe çoğaldı etrafındaki insanlar.
Kimi çok ilgi gösterdi kimi umursamadı; sen de
onları... Yeni geldiğin dünyanın kurallarını
öğrendin bir bir. Her yerin bir yaşam kılavuzu
vardı. Ayak uyduramayan çevredekiler tarafından
yadırganıyordu. Sessiz işliyordu kurallar;
toplumun yaptırımı kelimelerle değil jestlerle idi.

Kelimeleri öğrendikçe, kendini onların diliyle ifade
etmeye başladıkça kendi dünyandaki dili unuttun.
Fakat kısırdı bu dünyanın kelimeleri, eksikti.
Duygu ve düşüncelerini tam olarak ifade edecek
sözlerin yokluğu kanattı seni. Duruma göre bazen
ağladın sözler kifayetsiz kalınca, bazen öfkelen
beden diliyle anlatmayı yeğledin kendini. Bir an
geldi içine patladın. Büyük hasara yol açtı bu
patlamalar; yıprandın. Sonra bir gün sessiz
kalmanın kendiyi baş başa kalmakla eş anlamlı
olduğunu keşfettin. İşte o zamandan beri
yalnızsın... Kalabalıklar içinde tek başınasın.
Etrafında olup bitenlere kayıtsız kalmayı, duvar
gibi, beton gibi, taş gibi olmayı öğrendin nicedir.

Şimdi bir tramvayda insanlar içinde yine
kendinle baş başa yol alıyorsun. Herkesin kafası
öylesine dolu, herkes kendi derdiyle öylesine
meşgul ki bu çarkın dışına çıkmaya, saatlerden,
sıfatlardan, rollerden bağımsız yaşamaya hatta
nefes almak veya temaşa etmek için olsun bir an
ayrılmaya kimsenin hakkı yok. Sen de onlardan
birisin. Sözüm ona ‘normal’ insanlardan! Her işleri
olması gerektiği gibi! Çok ciddiler! Hepsinin işi
çok mühim, önemli adamlar onlar; önemli
oldukları ölçüde çatkın çehreleri. Bilseler seslerini,
kelimelerini, hislerini, mimiklerini yitirdiklerini;
makineleştiklerini... Ah, bir farkına varsalar! Her
nefeste bu sanal dünyanın onları buharlaştırdığını,
tükettiğini, ezdiğini...

Belki o zaman her şey çok daha farklı
olabilirdi. Açılabilirdi bu asık suratlar, yeniden
gülebilirdi. Selamı çok gördükleri insanların
gözlerinin içine bakmaya cesaret edebilselerdi.
Karşısındakine sen varsın, seni görüyor ve
kabulleniyorum mesajı verebilselerdi şayet, o
zaman dağılırdı yüzlerini kaplayan bulutlar. Maske
takmaya lüzum görmez, gereksiz yere kendilerini
kasmazlardı o zaman. Kasıla kasıla gevşemeyi
unutan yüz kasları bir çocuk parkı görünce değişir,
yumuşar, rahatlardı. Hatta tramvaydan inince
ebelerdi önündekini...